

EEN VERGETEN KERKHOF DOOR J. M. DROOGENDIJK

ZOO lag het daar dan – vergeten en onbereikbaar, onvindbaar bijna; weggesloten aan alle zijden tusschen de huizen; alleen te zien van uit de bovenramen van een enkele belendende woning; bezaaid met puin en afval; in één der hoeken wat spichtig opgeschoten eschdoornen, in een anderen een chaos van vlierstruiken, met moeite zich verheffend boven een veld van wuivende brandnetels, die het gras verstikten, de grafzerken aan het oog onttrokken en het geheel het aanzien gaven van een aan zich zelf overgelaten vuilnisbelt.

Een enkele maal werd de zeis door al dat onkruid gehaald, kwam er wat zichtbaar van de eeuwenoude steenen, in het Portugeesch, Spaansch of Hebreeuwsch vermeldend, wie daar hun laatste rustplaats vonden. Dan werden de grafsteenen wat gereinigd door de bevriende hand van den eenvoudigen marktkoopman, die zich had opgeworpen tot beschermer van dit, vrijwel aan zijn lot overgelaten, kerkhof.

Af en toe, wanneer het wat al te bar was geworden, wrong hij zich door het kleine raampje, waardoor hij uit zijn aangrenzend pakhuis op de begraafplaats zag en ging er den boel wat redderen.

Ja, wèl was het een vergeten kerkhof!

En toch moet het nog voortleven in de heugenis van vele oude Rotterdammers. Zoo heel lang is het nog niet geleden, dat het van de straat af over een schutting was te bereiken en menig, nu eerwaardig grijsaard, heeft er in zijn kwajongensjaren „schuilee” gespeeld.

Het waren dan ook de jeugdherinneringen van een ras-echten Rotterdammer, waaraan ik het te danken heb, dat mijn aandacht op dit kerkhof werd gevestigd en ik op een mooien Zondagmorgen er op uittrok om het te „ontdekken”.

„Het lag tusschen de Schoolstraat, Jan van Loonslaan en Hovenierstraat, achter het Hofje van Gerrit de Koker en was te bereiken door een gang, die in de Schoolstraat uitkwam”. Zoo luidden de inlichtingen.